

L u g g e m i s e d.

I.

„Jesand watab üllewelt pühhas
vaigast Ma peäle, et wõttaks kuul-
da ilma süta wangide äggamist, ja
lahti peästa surma lapsed“

(Laul. 102, 20. 21.)

Ühhe saksama kulla otsa peält nähti üht
hurtsiko, kus üks jummalakartlik tõteggia
kangur, Wilip Sak nimmi, omma wagga
naese ja kolme wätima lastega elläs. Oli
kül kerme ning wiitsakas ommas ammetis,
ja istus päwa otsani omma kanga pingi
peäl, et saaks omma leiwapallukest ennesele
tenida, ning temma ommaksed waerwaga
toita. Agga segipärrast olli pudus nago

koddakondne temma maddala kattusse al-
asset wõtnud.

Ühhel hommikul olli mees jälle omma tõ-
kallal, ja watis tihti kurwa näoga sest pis-
solessest aknast läbbi, mis temma kõrwas
olli ja tee peäle andis. Se hirm, kellest
ta praego täis, toisis sest, et otis selsam-
mal päwal sedda perremeest, kelle pärrast
se hurtsik olli, kus kangur sees elläs, ja
kellele piddi sedda aasta renti maksma.
Maks ei olnud kül suur mitte, ommeti ei
olnud sedda rahha ei ammogi kous. —
Olli jubba tüf aega perremeest ootnud,
kui näggi üht teist modi innimest omma
hurtsiko pole kallamas. Kui sesamma mees
olli tuppä sisse astunud, terretas temma ja
ütles: Terre wanna wend Wilip. Sinna
ei tunne kül ühtegi ennam seppä Kaarli
poega Willemit? Sesamma ollen. Ehk
nühid mälletad, et olleme seäl Norme kullas,
kui poisid alles ollime, wallatust kül teinud.
Agga pean tõele au pakkuma, sind ei olnud
ei polegi mitte ni wallato, nenda kui minna